

Marian Paździor

Nagrody artystyczne Ministra Kultury i Sztuki - 1987

Ochrona Zabytków 41/1 (160), 67

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W przeddzień Święta Odrodzenia PRL minister kultury i sztuki wręczył nagrody artystyczne, które przyznawane są co dwa lata. Miło nam donieść, że w zakresie konserwacji zabytków i ochrony dóbr kultury nagrodę I stopnia otrzymał prof. dr Wojciech Kalinowski, dyrektor Ośrodka Dokumentacji Zabytków w Warszawie, za całokształt wybitnych osiągnięć w dziedzinie ochrony zabytków i działalności dydaktycznej. Nagrodę I stopnia otrzymał doc. dr Henryk Kondziela, dyrektor Muzeum Narodowego w Poznaniu, za całokształt osiągnięć muzealnych i konserwatorskich.

Nagrodę zespołową I stopnia otrzymał zespół w składzie: Bolesław Bielawski (Ośrodek Dokumentacji Zabytków w Warszawie), Jerzy Gołos, Jarosław Stępowski i Benjamin Vogel – za osiągnięcia związane z ochroną zabytkowych instrumentów muzycznych w Polsce. Nagrody II stopnia otrzymali: doc. dr Jerzy Czajkowski, dyrektor Muzeum Budownictwa Ludowego w Sanoku, za całokształt osiągnięć w dziedzinie muzealnictwa i ochrony dóbr kultury, w szczególności za ochronę budownictwa ludowego; mgr Lucjan Czubieli, wojewódzki konserwator zabytków w Olsztynie, za całokształt

osiągnięć w dziedzinie ochrony zabytków i muzealnictwa Warmii i Mazur; mgr Krystyna Wicher-Jesionowska, dyrektor Muzeum Wsi Opolskiej w Bierkovicach k. Opola, za całokształt osiągnięć konserwatorsko-muzealnych na Opolszczyźnie. W zakresie plastyki nagrodę zespołową I stopnia otrzymał zespół: Stefan Garwałowski i Jan Karczewski za projekt i realizację plafonu w Gabinetcie Marmurowym Zamku Królewskiego w Warszawie. Redakcja „Ochrony Zabytków” składa laureatom serdeczne gratulacje.

Marian Paździor

PIERWSZY PLENER CIESIELSTWA TRADYCYJNEGO W SANOKU

Od 30 sierpnia do 11 września 1987 r. trwało spotkanie cieśli zorganizowane przez polską komisję szkolenia konserwatorów Grupy Roboczej Krajów Socjalistycznych ds. Konserwacji Zabytków Historii, Kultury i Muzealiów oraz dyrekcję Muzeum Budownictwa Ludowego w Sanoku.

Jedenastu cieśli z Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, ZSRR oraz z Polski zjechało się do jednego z największych muzeów budownictwa drewnianego.

Pod kierownictwem dwóch mistrzów z muzeum wykonywali rutynowe prace konserwatorskie poprzedzające montaż kolejnego budynku w Sanoku. Nie były to działania o charakterze typowo szkoleniowym – chodziło o stworzenie możliwości porównania metod i technik pracy. Zgodnie z założeniem organizatorów przyjechali doświadczeni fachowcy, niektórzy ze stażem sięgającym trzydziestu lat. Niemal każdy z nich mógłby samodzielnie prowadzić tego typu prace i nadzorować postępy młodszych kolegów. Każdy z nich znał tajniki doboru prawidłowych złączeń ciesielskich, przygotowania elementów do wypełniania ubytków, doboru drewna, metody klejenia czy tradycyjnego łączenia.

A jednak – jak wykazały dyskusje uczestników prowadzone w ramach zajęć i w trakcie spotkań podsumowujących całość prac – wymiana poglądów z sanockimi mistrzami, elementy oceny prac dokonywane przez dr. Jerzego Czajkowskiego – dyrektora Muzeum Budownictwa Ludowego w Sanoku i jego zastępców ds. technicznych – były dla wszystkich bardzo pouczające. Zespół konserwatorów i rzemieślników sanockich ma duże doświadczenie w działaniach na rzecz utrzymania w maksymalnym stopniu autentycznej materii drewna. Służą temu tak tradycyjne, jak i współczesne metody oparte na technologiach kle-

jów, kitów, środków chemicznej ochrony drewna przed biologicznymi, fizycznymi i innymi zagrożeniami. Umiejętność podporządkowania tych technik naczelnemu założeniu, jakim jest konserwacja wszystkich przenoszonych do muzeum obiektów (także ruchomych dzieł sztuki, narzędzi itp.), jest silną stroną sanockiego zespołu fachowców MBL. Możliwość praktycznych wspólnych działań przy jednoczesnym wzajemnym kontrolowaniu zabiegów, stała obecność sanockiego nadzoru technicznego, dała możliwość porównania metod i samych zasad po-

dejścia, przy dyskusyjnej jak zawsze sprawie wymiany na nowe porażonych fragmentów belek i innych elementów konstrukcji drewnianych. Dodać należy, że podobne problemy wystąpiły przy konserwacji drewnianych mebli, którymi zajęła się część uczestników spotkania.

Wyjeżdżając wszyscy zgłaszali gotowość podjęcia podobnych prac w roku następnym. Dyrekcja Muzeum Budownictwa Ludowego rozważy możliwość przeznaczenia całego budynku, który w trakcie dorocznych prac uczestnicy Grupy Roboczej mogliby zakonserwo-

Uczestnicy pleneru ciesielskiego w Sanoku